Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 352 996 van 15 september 2026**
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** **1.** **X**
**2.** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ**
**Broustinlaan 88/1**
**1083 BRUSSEL**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.**

**DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2026 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2026 met refertenummer 137866.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Afghanistan en dienden een visumaanvraag in om naar België te komen.

Op 3 maart 2026 zijn de visumaanvragen geweigerd ten aanzien van beide verzoekende partijen.

Dit zijn de bestreden beslissingen, en deze zijn als volgt gemotiveerd:

*"Overwegende dat een visum kort verblijf werd ingediend op naam van G. A. M., geboren op (…)1944 en zijn meerderjarige kind, G. M. R., geboren op (…)1972, Afghaanse nationaliteit, met als referent de veronderstelde zoon en broer G. M. F., geboren op (…)1974, van Nederlandse nationaliteit;*
*De Visumaanvraag van de heer G. A. M. werd ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG met betrekking tot het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden, in Belgisch recht omgezet naar art. 40bis*

*van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*

*De visumaanvraag van G. M. F. de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, 52, al. 1, a), omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn; Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:*
*Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd .*
*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, (…)*
*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
*3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.*
*De richtlijn 2004/38/EG bepaalt daarenboven dat de bloedverwanten in opgaande lijn zoals de heer G. A. M. eveneens dienen aan te tonen ten laste te zijn.*
*Bijgevolg dienen betrokkenen te bewijzen dat zij ten laste zijn van de heer G. M. F.*
*Overwegende dat ter staving van het aspect 'ten laste' de volgende bewijsstukken voorgelegd werden :*
- *Een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor bedienden uitgaande van de Stad Antwerpen en het OCMW Antwerpen en loonfiches.*
- *Raamovereenkomst voor de tewerkstelling van een flexi-job werknemer*
- *Rekeningafschriften die bewijzen dat de echtgenote van de referent het groeipakket ontvangt voor hun kinderen.*
- *Een verklaring op eer dat de referent en zijn echtgenoot de aanvragers ten laste zullen nemen.*
- *Een arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de echtgenoot van de referent.*
- *Geldoverschrijvingen voor de periode maart 2023 tot en met juni 2026*

*Overwegende dat, om te bepalen of een familielid ten laste is, geval per geval moet worden beoordeeld of hij nood heeft aan materiële of financiële steun om in zijn levensbehoeften te kunnen voorzien in het land van oorsprong (RvV 137934 van 16.03.2018);*
*De aanvrager dient bijgevolg aannemelijk te maken dat de ontvangen steun van de burger van de Unie effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Het is immers niet uitgesloten dat de geldsommen die hij van de burger van de Unie ontvangt enkel een bijkomende aanvulling vormen op de basisbehoeften waarin betrokkene zelf of de omgeving van betrokkene momenteel voorziet*
*Overwegende dat de visumaanvragers onvoldoende informatie verstrekken omtrent de eigen inkomsten en levenssituatie in het land van origine. Zo worden er geen medische stukken voorgelegd of informatie omtrent de bestaansmiddelen van de aanvragers.*
*DVZ kan zich op basis van de voorhanden informatie dan ook niet uitspreken of de voorgelegde overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers zeker gezien het eerder summiere aantal geldoverschrijvingen.*
*De weigering van het visum vormt geen inbreuk recht op vrij verkeer in hoofde van de referent. Uit het dossier blijkt immers niet dat het niet toekennen van het visum de burger van de Unie zou dwingen de EU te verlaten.*
*Aangezien er thans evenmin bewijzen voorliggen dat de burger van de Unie en de visumaanvragers momenteel reeds een gezinscel vormen, vormt deze beslissing evenmin een inbreuk op het gezinsleven van de burger van de Unie.*
*Getekend voor de Minister van Asiel en Migratie, (…), attaché*
*Motivatie:*
** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf Zijn onvoldoende aangetoond zie commentaar"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen iuncto de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) iuncto het fair play beginsel en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

*“Eerste middel, genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto schending artikel 3 en 8 EVRM juncto schending van fair play beginsel en artikel 40 bis vw.*

*Verweerder heeft gefaald om dit dossier op een zorgvuldige en eerlijke wijze (fair play) te behandelen en haar foutieve handelingswijze correct te motiveren.*

*Verweerder stelt dat de aanvragers weinig informatie geven over hun eigen inkomsten en levenssituatie in het land van herkomst. Zo worden er geen medische stukken voorgelegd of informatie omtrent de bestaansmiddelen van de aanvragers.*

*De DVZ kan zich op basis van de voorhanden informatie dan ook niet uitspreken of de voorgelede overschrijvingen een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum of als aanvulling op de basisbehoeften van de visumaanvragers zeker gezien het eerder summiere aantal geldoverschrijvingen.*

*Verzoeker menen dat verweerster de volgende zaken over het hoofd gezien hebben:*

*Dit is niet de 1se visumaanvraag van de verzoekers met de referentiepersoon maar een 2de visumaanvraag.*

*Bij de 1ste visumaanvraag is bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker naar Pakistan gevlucht zijn omdat verzoeker 1 gezocht werd door de Taliban.*

*Dit argument werd verder ook aangehaald bij hun 2de visumaanvragen.*

*Verzoekers 2 is een zwaar andersvalide persoon.*

*Bij de huidige visumaanvraag heeft verweerder de mail van verzoekers raadsman DD.02.08.2025 met daarin een begeleidende brief ter ondersteuning van deze visumaanvraag en bijkomende stukken totaal over het hoofd gezien.*

*In deze mail heeft verzoekers de volgende uitleg gegeven:*

*Ondergetekende, F. G., zoon van de heer A. G., wendt zich tot u met een dringend verzoek tot humanitaire toelating van mijn vader en broer, die zich momenteel onder uiterst moeilijke omstandigheden in Pakistan bevinden.*

*Mijn vader, A. G., was tot aan de val van de Afghaanse Republiek werkzaam als voorzitter van het Hof van Beroep in Zone 3 te Kabul. Vanwege zijn functie en de gerechtelijke beslissingen die hij in de uitoefening van zijn ambt heeft genomen – beslissingen die indruisten tegen de belangen van de Taliban – werd hij na de machtswisseling ernstig bedreigd, hetgeen hem ertoe dwong Afghanistan te ontvluchten.*

*De omstandigheden van zijn ballingschap hebben een zware tol geëist op zijn fysieke en mentale gezondheid. Hij verblijft momenteel samen met mijn broer, M. A. G., in Pakistan, waar zij geen toegang hebben tot adequate medische zorg, sociale ondersteuning of familieleden die hen kunnen bijstaan. Mijn broer heeft op 27/05/2025 Pakistan bezocht en keerde op 12/06/2025 terug. Ikzelf ben eveneens op 21/06/2025 afgereisd naar Pakistan en op 04/07/2025 teruggekeerd. Deze bezoeken hebben bevestigd hoe kwetsbaar hun situatie is.*

*Het is voor ons als gezin financieel, emotioneel en logistiek niet haalbaar om herhaaldelijk van België naar Pakistan te reizen. Wij vragen daarom, Met alle respect en oprechte vriendelijkheid verzoek ik u om mijn familieleden toestemming te verlenen om naar België te reizen.*
*Het is ons grote wens om onze vader, die zijn hele leven hard heeft gewerkt en ons met toewijding heeft opgevoed, bij te staan in de laatste fase van zijn leven.*

*Uw begrip en medewerking in deze moeilijke en gevoelige periode zouden van onschatbare waarde zijn voor ons.*

*Wij danken u oprecht en uit het diepst van ons hart voor uw overweging en steun.*

***(stuk 2 – een kopie van deze mail en de stukken)***

*Verzoekers hebben na de ontvangst van de bestreden beslissing nogmaals op 12.03.2026 contact opgenomen met de DVZ om deze foutieve beslissing te herzien.*

***(stuk 3)***

*Verzoekers hebben geen antwoord gekregen.*

*Verzoekers menen dat uit deze handeling duidelijk blijkt dat verweerster dit dossier op een onzorgvuldige wijze onderzocht heeft.*

*Verweerder weet zelfs niet dat verzoekers niet meer in het land van herkomst wonen maar in Pakistan.*

*Verweerder weet zelfs niet dat verzoeker 1 opgezocht wordt door de Taliban.*

*Verweerder weet zelfs niet dat verzoekers 2 zwaar andersvalide is. Zie een keer naar de foto van verzoeker 2 op het visumaanvraag formulier en dat beseft u hoe zwaar deze persoon gehandicapt is.*

*Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.*

*Dat dit middel gegrond is. "*

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij hun dossier op onzorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen voor de tweede maal een visum gezinshereniging hebben ingediend. Het eerste visum werd geweigerd omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet toereikend waren.

De toepasselijke bepaling zijn in casu artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (…) de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (…);"*

en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*"(…) §2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (…)"*

Het begrip "*in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*" zoals bepaalt in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;".*

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C83/11) gesteld dat de Uniewetgever *"een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt"* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Rahman verder de volgende uitlegging gegeven:

*"Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de *"andere familieleden*" van de burger van de Unie "*in het land van herkomst*" ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de aanvrager in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van diens gezin, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, moeten

bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie "*die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*".

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, "*verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven*". De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, die erin bestaan het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vrijwaren en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben dus tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger, en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat, heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. Bot, nrs. 86 en 90). In dit geval kan de derdelander, die in dezelfde staat verbleef als de burger van de Unie, een verblijf aanvragen teneinde de burger van de Unie "*te begeleiden naar*" het gastland waar deze burger het primair verblijfsrecht, dat is verbonden aan zijn recht op vrij verkeer, verwerft. De term "*begeleiden*" slaat noodzakelijkerwijze op een gezamenlijke grensoverschrijdende beweging van de burger van de Unie en het betrokken familielid.

Omtrent het begrip 'ten laste zijn' stelde het Hof van Justitie in het arrest Rahman verder het volgende:

*"Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."* (HvJ 5 september 2012, C83/11, Rahman, nrs. 31-33).

Het Hof van Justitie heeft zodoende uitgelegd dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst "*op het ogenblik*" dat de derdelander verzoekt om "*zich bij de burger van de Unie te voegen*" te wiens laste hij is. Hier geldt niet noodzakelijkerwijze de vereiste dat de derdelander op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie. Ook aan de derdelander die niet in dezelfde staat verblijft als de burger van de Unie maar die niettemin aangeeft ten laste te zijn van de burger van de Unie moet, om tegemoet te komen aan de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, de mogelijkheid worden geboden om een verblijfsaanvraag in te dienen teneinde zich "*te voegen*" bij de burger van de Unie in het gastland waar deze laatste het primaire verblijfsrecht geniet.

Het familielid dat verklaart ten laste te zijn van de burger van de Unie moet dus niet noodzakelijkerwijze aantonen dat hij op het ogenblik van de verblijfsaanvraag in dezelfde staat verblijft en de burger van de Unie

wenst "*te begeleiden*" naar het gastland, maar zijn verblijfsrecht moet overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn tevens worden vergemakkelijkt indien hij aantoont dat hij in het land van herkomst op het ogenblik van de verblijfsaanvraag afhankelijk is van deze burger van de Unie die hij wenst "te vervoegen" in het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet.

Samenvattend merkt de Raad op dat het familielid dat verklaart in te wonen bij de burger van de Unie, vanuit één en dezelfde staat samen met deze burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd (dit is 'begeleiden'), terwijl het familielid dat verklaart afhankelijk te zijn van de burger van de Unie niet noodzakelijkerwijze vanuit dezelfde staat samen met die burger van de Unie naar het gastland moet zijn gereisd maar dat hij de burger van de Unie desgevallend ook vanuit zijn land van herkomst achterna kan reizen naar het gastland waar de burger van de Unie het primair verblijfsrecht geniet (dit is 'vervoegen'). In dit laatste geval moet de situatie van afhankelijkheid bestaan in het land van herkomst van het familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is, zonder dat het familielid in dezelfde staat als de burger van de Unie heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nr. 33).

Verweerder heeft correct aangegeven dat het verlenen van een verblijfsrecht op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft het vrij verkeer van de Unieburger te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. Deze bepalingen moeten zo voorkomen dat de Unieburger mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België, het gastland, niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. Er kan niet worden vastgesteld dat de voormelde beschouwingen van verweerder inzake artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn of nog de conclusie van advocaat generaal Y. Bot in de zaak Rahman (C-83/11) voor het Hof van Justitie incorrect zijn of verweerder vertrekt van uitgangspunten die in strijd zijn met de bedoeling en de tekst van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit zijn verdere motivering blijkt dat verweerder wel degelijk concreet is nagegaan of verzoekers aan de hand van de door hen aangebrachte stukken hebben aangetoond dat zij, van in het land van herkomst, deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon of te zijnen laste zijn. Hij stelde in casu vast dat de verzoekende partijen onvoldoende aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er worden wel bewijzen van overschrijvingen neergelegd maar de verwerende partij is van oordeel dat zij niet kan nagaan of die bedragen noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften van de verzoekende partijen te voorzien daar er geen bewijzen voorliggen van onvermogendheid in het land van herkomst. Deze motieven die de grondslag vormen van de bestreden beslissing worden niet weerlegd.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie reeds stelde dat de regelmatige betaling over een lange periode van een som geld in bepaalde gevallen "*kan aantonen*" dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van een burger van de Unie, maar hierbij ook stelde dat het dan diende te gaan over een som geld "*die noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*" (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Niet om het even welke overdracht van een geldsom volstaat dus. Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogend is kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt, vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De verzoekende partijen verwijzen naar een e-mail die door hun raadsman werd gevoegd aan de visumaanvraag en waarbij naar hun humanitaire toestand wordt verwezen. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, dient vastgesteld te worden dat zij geen aanvraag voor een humanitair visum hebben ingediend. Zodoende zijn deze elementen niet dienend. Bij hun aanvraag gezinshereniging dienden zij wel degelijk aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon en dat hebben zij onvoldoende gedaan. Het staat hen vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen, hetzij voor een visum gezinshereniging, hetzij voor een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| J. CAMU, | kamervoorzitter, |
| K. VERHEYDEN, | griffier. |

| | |
|---|---|
| De griffier, | De voorzitter, |
| K. VERHEYDEN | J. CAMU |